

POSTANOWIENIE

Dnia 11 stycznia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Rączka

w sprawie z powództwa T. W.

przeciwko D. sp. z o.o. w N.

o odszkodowanie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 11 stycznia 2024 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 9 grudnia 2022 r., sygn. akt VIII Pa 61/22,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 240 (dwieście czterdzieści) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 9 grudnia 2022 r., sygn. akt VIII Pa 61/22, Sąd Okręgowy w Poznaniu oddalił apelację powoda T. W. od wyroku Sądu Rejonowego Poznań-Grunwald i Jeżyce w Poznaniu z 16 lutego 2022 r., sygn. akt V P 714/19, którym Sąd pierwszej instancji oddalił powództwo o odszkodowanie z tytułu niezgodnego z prawem wypowiedzenia umowy o pracę wniesione przeciwko D. Sp. z o.o. w N..

Pozwem z 19 czerwca 2019 r. powód T. W. wniósł o zasądzenie od pozwanej D. sp. z o.o. w N. kwoty 16.053,72 zł brutto wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 30 maja 2019 r. do dnia zapłaty tytułem

odszkodowania za niezgodne z prawem wypowiedzenie umowy o pracę. Nadto powód wniósł o zwrot kosztów postępowania wedle norm przepisanych.

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda kosztów procesu, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Wyrokiem z 16 lutego 2022 r. (sygn. akt V P 714/19), Sąd Rejonowy Poznań - Grunwald i Jeżyce w Poznaniu:

1. oddalił powództwo,
2. zasądził od powoda na rzecz pozwanej kwotę 3.931,07 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego, oddalając wniosek o zwrot kosztów procesu w części przekraczającej zasądzoną kwotę.

Wyrok Sądu pierwszej instancji zaskarżył apelacją powód, zarzucając mu naruszenie art. 15zzs² ustawy z 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (jednolity tekst: Dz.U. z 2021 r., poz. 2095 ze zm.) i art. 148¹ § 1, 2 i 3 k.p.c. w zw. z art. 379 pkt 5 k.p.c. oraz art. 130^{1a} k.p.c. i art. 128 § 1 k.p.c. w zw. z art. 379 pkt 5 k.p.c.; art. 45 § 1 i 2 k.p. i art. 471 k.p. w zw. z art. 30 § 4 k.p.c. i w zw. z art. 316 § 1 k.p.c., a ewentualnie również art. 45 § 1 i 2 k.p.c. i art. 471 k.p. w zw. z art. 30 § 4 k.p. i w zw. z art. 316 § 1 k.p.c. oraz art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 300 k.p. oraz art. 6 k.c.; art. 233 § 1 k.p.c.; art. 98 k.p.c. w zw. z § 9 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 265 ze zm.); art. 98 k.p.c. w zw. z § 9 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia o kosztach oraz art. 130^{1a} k.p.c. i art. 128 § 1 k.p.c. w zw. z art. 109 § 1 k.p.c.; art. 98 k.p.c. oraz art. 102 k.p.c.

Sąd Okręgowy oddalił apelację jako niezasadną.

Wskazał on, że zgodnie z art. 15zzs² ustawy covidowej, po zakończeniu postępowania dowodowego Sąd może wyrokować na posiedzeniu niejawnym, odebrawszy uprzednio końcowe stanowiska stron na piśmie. Przepis ten ma charakter szczególny w stosunku do regulacji zawartej w art. 148¹ k.p.c. Zatem, wniosek powoda o rozpoznanie sprawy na rozprawie nie stał na przeszkodzie wyrokowaniu przez Sąd Rejonowy na posiedzeniu niejawnym.

Sąd drugiej instancji zwrócił uwagę, że pismo pełnomocnika powoda z 9 lutego 2022 r. opatrzone prezentatą, stwierdzającą wpływ do Sądu Rejonowego 11 lutego 2022 r., czyli na 5 dni przed zamknięciem rozprawy i wydaniem wyroku. Z kolei układ kart w aktach sprawy (k. 626, 627 — postanowienie o zamknięciu rozprawy, wyrok; k. 628 - pismo pełnomocnika powoda) zdaje się sugerować, że Sąd Rejonowy (sędzia sprawozdawca) wyrokując 16 lutego 2022 r. nie dysponował pismem pełnomocnika powoda datowanym na 9 lutego 2022 r. Kwestia, czy Sąd Rejonowy (sędzia sprawozdawca) wyrokując 16 lutego 2022 r. zapoznał się z pismem pełnomocnika powoda pozostaje zatem nierozstrzygnięta.

Dalej Sąd Okręgowy ocenił, że w realiach niniejszej sprawy, uwzględniając aktywność procesową obu stron, w tym również aktywność pełnomocnika powoda w prezentowaniu kolejnych wniosków dowodowych oraz możliwość przedstawienia ostatecznego stanowiska w sprawie, nie może być mowy o niedziałaniu strony na skutek naruszenia przepisów postępowania przez Sąd pierwszej instancji. Sąd Rejonowy kierując sprawę na posiedzenie niejawne doręczył obu stronom zarządzenie o skierowaniu sprawy na posiedzenie niejawne na podstawie art. 15zzs² ustawy covidowej — i to dwukrotnie: po raz pierwszy, po wydaniu zarządzenia 23 listopada 2021 r.; po raz drugi, po wydaniu zarządzenia 18 stycznia 2022 r.

Po pierwszym doręczeniu zobowiązania, strony nie zajęły stanowiska w sprawie. Uczyniły to dopiero po wydaniu i doręczeniu drugiego zarządzenia, przy czym powód uczynił to działając przez pełnomocnika ustanowionego ponownie 9 lutego 2022 r.

Zdaniem Sądu odwoławczego, brak zatem przesłanek, by w tych okolicznościach dopatrywać się pozbawienia strony możliwości działania. Wręcz przeciwnie, na skutek dwukrotnego wydania zarządzenia o skierowaniu sprawy na posiedzenie niejawne i zobowiązania stron do przedstawienia końcowego stanowiska na piśmie, strony miały poszerzoną możliwość podjęcia działania (obrony) w postępowaniu.

Apelujący zarzucił, że Sąd Rejonowy nie rozpoznał wszystkich wniosków dowodowych - w szczególności części wniosków wyartykułowanych w pkt. 10.3.1 pozwu oraz wniosku o sięgnięcie do aktualnych zapisów na stronie internetowej

pozwanego. Jeśli idzie o dokumenty wskazane w pkt. 10.3.1 pozwu, co których złożenia miała być zobowiązana pozwana, to Sąd drugiej instancji zauważył, że Sąd pierwszej instancji postanowieniem z 25 maja 2021 r. oddalił wniosek dowodowy jedynie w zakresie list płac pracowników pozwanej. Pozostałe dokumenty wskazane w pkt 10.3.1. pozwu pozwana złożyła przy piśmie z 21 stycznia 2020 r. — zestawienia umów o współpracy z poszczególnymi partnerami pozyskanymi przez powoda, kopie umów handlowych zawartych z tymi podmiotami oraz zestawienia osiągniętych obrotów. Powód nie zakwestionował przedłożonych dokumentów i zestawień. Zgodnie z art. 243² k.p.c., dokumenty znajdujące się w aktach sprawy lub do nich dołączone stanowią dowody bez wydawania odrębnego postanowienia. Dopiero pomijając dowód z takiego dokumentu, sąd wydaje postanowienie. Ponadto, zdaniem Sądu odwoławczego, analiza uzasadnienia zaskarżonego wyroku wskazywała, że Sąd pierwszej instancji uwzględnił okoliczności dotyczące pozyskania przez powoda partnerów handlowych i zamówień. Natomiast już na etapie postępowania odwoławczego powód eskalował swój wniosek dowodowy, żądając zestawień w określonej formie. Było to działanie mocno spóźnione.

Odnosząc się do zarzutu nierozpoznania przez Sąd pierwszej instancji wniosku o sięgnięcie do zapisów na stronie internetowej pozwanej, Sąd drugiej instancji ocenił, że dowód ten należało pominąć. Istotnie jednak, Sąd pierwszej instancji nie wydał stosownego postanowienia dowodowego w tym przedmiocie. Natomiast ponowienie wniosku dowodowego przez powoda na etapie postępowania odwoławczego dało Sądowi Okręgowemu sposobność do wnikliwej analizy zasadności tego wniosku i samodzielnego wypowiedzenia się w tej kwestii.

Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do stwierdzenia zgłaszanych przez skarżącego uchybień i nieprawidłowości, których Sąd pierwszej instancji miałby się dopuścić tak przy ocenie zebranego materiału dowodowego, jak i w trakcie dokonywania na jego podstawie ustaleń faktycznych. Przeciwnie, uzasadnienie zaskarżonego rozstrzygnięcia jednoznacznie potwierdza, że Sąd Rejonowy przeprowadził pogłębioną analizę poszczególnych, zebranych w sprawie dowodów, a także poddał je należytej ocenie pod kątem wiarygodności bądź jej braku i dał temu wyraz, szeroko i szczegółowo omawiając podstawę poczynionych w sprawie

ustaleń i ocen. W związku z tym sformułowane przez stronę skarżącą zarzuty nie mogły doprowadzić do skutecznego zakwestionowania przeprowadzonego w pierwszej instancji postępowania dowodowego i jego wyników. W ocenie Sądu Okręgowego, stanowią one jedynie polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu Rejonowego.

Postanowieniem wydanym na rozprawie 9 grudnia 2022 r. Sąd Okręgowy na podstawie art. 235² § 1 pkt 2 i 5 oraz art. 381 k.p.c. pominął wnioski dowodowe powoda zgłoszone w pismach procesowych z 28 lipca 2022 r. i 10 sierpnia 2022 r. Wnioski dowodowe powoda były bądź spóźnione (jak wniosek o przesłuchanie świadka T. K. - zatrudnionego w pozwanej do 31 października 2021 r., który to wniosek z powodzeniem mógł być zgłoszony w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji, trwającym do lutego 2022 r., czy wniosek o przeprowadzenie dowodu z dokumentu oświadczenia T. K., wprawdzie datowanego na 25 lipca 2022 r., ale w oczywisty sposób przygotowanego na prośbę, czy z inspiracji powoda), bądź wiodły do przewlekania postępowania (jak wniosek o sięgnięcie do wydruków ze stron internetowych pozwanej dla wykazania zmian organizacyjnych w zakresie struktury regionów, w których operują przedstawiciele handlowi, czy wniosek o zobowiązanie pozwanej do złożenia kolejnej wersji dokumentacji współpracy z partnerami handlowymi w nowym formacie).

Odnosząc się do twierdzeń powoda o domniemanym organizacyjno-ekonomicznym podłożu jego zwolnienia, Sąd drugiej instancji wskazał, że dla wykazania tej tezy powód powołuje się na okoliczności, które wystąpiły kilka lat po rozwiązaniu z nim stosunku pracy. Tymczasem od wiosny 2019 r. do lata/jesieni 2022 r. sytuacja gospodarcza zmieniła się radykalnie nie tylko w Polsce, ale i globalnie, na co niewątpliwie ma wpływ pandemia Covid-19 i wprowadzone w związku z nią ograniczenia w działalności przedsiębiorców w poszczególnych branżach. Ale, nawet niezależnie od wpływu pandemii, okres trzech lat w realiach nowoczesnej gospodarki jest niemal epoką. Unowocześniane są środki produkcji, powstają (i zanikają) rynki zbytu, powstają (i zanikają) kanały dystrybucji i sposoby docierania do partnerów handlowych i konsumentów, kreowane są nowe modele biznesowe, a stare odchodzą w przeszłość. Procesy te występują we wszystkich branżach - nie ma podstaw, by przypuszczać, że omijają branżę produkcji okien i

drzwi. Tym samym fakt, że dzisiaj pozwana prowadzi sprzedaż swoich wyrobów za pośrednictwem przedstawicieli handlowych w sposób inaczej zorganizowany niż trzy i pół roku temu w żadnym razie nie świadczy o tym, by zwolnienie powoda było motywowane zamiarem zmiany modelu dystrybucji (sprzedaży). Konkludując, nic nie uwiarygadnia tezy powoda, aby przyczyną jego zwolnienia był zamiar pracodawcy likwidacji stanowiska pracy.

W odniesieniu do sformułowanych zarzutów naruszenia prawa materialnego, Sąd Okręgowy w pełni podzielił ocenę Sądu pierwszej instancji, że wypowiedzenie umowy o pracę spełniało wymogi formalne przewidziane przepisami kodeksu pracy - art. 30 § 3 i 4 k.p. Podane w uzasadnieniu wypowiedzenia przyczyny (w szczególności pierwsze trzy z czterech) Sąd Okręgowy ocenia jako konkretne (komunikatywne dla powoda, w świetle jego wiedzy o postrzeganiu jakości jego pracy przez pracodawcę), prawdziwe (co jasno wynika z poczynionych, trafnych ustaleń faktycznych) i rzeczywiste (skoro powód nie zdołał wykazać swej tezy o likwidacji stanowiska pracy, jako przyczynie rzeczywistej).

Nie budzi również wątpliwości, że omawiane przyczyny wypowiedzenia, pozytywnie zweryfikowane pod względem formalnym, usprawiedliwiały rozwiązanie umowy o pracę za wypowiedzeniem, które jest zwykłym sposobem zakończenia stosunku pracy, jako stosunku cywilno-prawnego szczególnego rodzaju.

Powyższy wyrok Sądu Okręgowego zaskarżył skargą kasacyjną powód w całości.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparto na podstawach przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 3 (nieważność postępowania) oraz pkt 4 (oczywista zasadność skargi kasacyjnej) k.p.c.

Powód wskazał, że Sąd Okręgowy zaakceptował nieważność postępowania przed Sądem Rejonowym, mimo że był zobowiązany uwzględnić ją z urzędu, a w przypadku jej wystąpienia - uchylić wyrok i znieść postępowanie dotknięte nieważnością.

Sąd Okręgowy spostrzegł uchybienia naprowadzone w apelacji w tej kwestii, jednak uznał bezzasadnie w ustnych motywach uzasadnienia wyroku (na rozprawie z 9 grudnia 2022 r.), że są to „niedociągnięcia” sądu rejonowego, które nie rzutują

na zasadność wyroku. Jest to stanowisko bezzasadne, gdyż ustawa nie daje możliwości sanowania przyczyn nieważności i Sąd Okręgowy nie może rozpoznając apelację tego uczynić. Przepis art. 386 § 2 k.p.c. jest w tym zakresie jednoznaczny i nakazuje uchylić wyrok i znieść postępowanie dotknięte nieważnością.

Z kolei oczywista zasadność skargi kasacyjnej wynika, w ocenie strony skarżącej, z tego, że Sąd Okręgowy nie tylko zaakceptował rażące uchybienie Sądu Rejonowego, lecz także sam nie rozpoznał istoty sprawy (taka wadliwość zachodzi w szczególności wówczas, gdy sąd nie odnosi się do merytorycznych zarzutów (twierdzeń) strony (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z 12 lutego 2002 r., I CKN 486/00). Nie zbadano zaś zarzutów i dowodów przedstawionych przez powoda w celu dowodzenia roszczenia w kontekście likwidacji stanowiska pracy powoda oraz pozorności przyczyn polegających na wskazaniu braku wyników, kiedy wymierność wyników nie płynęła z obrotu, lecz z rentowności sprzedaży, co powód konsekwentnie podnosił w toku sprawy. W szczególności wskazywał i wnosił o przeprowadzenie dowodu na to (premii innych handlowców), że tabele z wynikami obrotowymi nie miały dla pozwanego znaczenia. Powód podnosił już w pozwie (podtrzymywał to stanowisko przez całe postępowanie, w tym w piśmie procesowym zawierającym końcowe stanowisko), że w istocie doszło do likwidacji stanowiska powoda. To mogło niweczyć przyczyny wskazane w wypowiedzeniu umowy o pracę i czynić je pozornymi. Chociaż Sąd Rejonowy uznał przyczyny za zasadne, to jednak nie odniósł się do twierdzeń powoda o likwidacji stanowiska pracy, a tym samym nie badał wypowiedzenia i jego przyczyn pod kątem pozorności. Taka likwidacja stanowiska zaszła, a świadczy o tym materiał sprawy naprowadzony w apelacji.

Spojrzenie Sądu Rejonowego na przyczyny wypowiedzenia mogło być inne, gdyby podjął się ustalania faktów podnoszonych przez powoda i rozważał w ogóle likwidację stanowiska pracy. O takiej likwidacji zaś zdaniem powoda miało świadczyć to, że jego region podzielono między dwóch innych przedstawicieli handlowych i nie zatrudniono na miejsce powoda do czasu wydania wyroku innej osoby. Podział regionu powoda pomiędzy innych pracowników wynikał z zeznań przesłuchanych świadków, które sąd rejonowy uznał za wiarygodne, a mianowicie

M. P. i J. W.. Okoliczności te potwierdzały też zeznania powoda, albowiem mieściły się w ich wiarygodnej części. Co więcej, powód podawał, że pozwany systematycznie od dłuższego czasu redukował ilość przedstawicieli handlowych, a i te fakty wynikały z wiarygodnej części zeznań powoda. Nadto okoliczności te potwierdzały wydruki ze strony internetowej pozwanego, a dokumenty sąd potraktował za prawdziwe i wiarygodne. Jeśli zachodziłaby likwidacja stanowiska pracy, czego Sąd pierwszej instancji nie badał, przyczyny wypowiedzenia mogłyby co najwyżej, w ocenie powoda, być oceniane pod kątem doboru pracownika do zwolnienia z pracy spośród wszystkich przedstawicieli handlowych (kierowników regionu), a nie pod kątem zasadności wypowiedzenia. Zatem przyczyny te deprecjonować by mogły co najwyżej roszczenie powoda o odprawę pieniężną i tym samym nie mogłyby uzasadniać wypowiedzenia, które byłoby wówczas pozorne. Sam Sąd Rejonowy w uzasadnieniu wyroku wskazał zaś, że przyczyna wypowiedzenia ma być prawdziwa (rzeczywista), a w przypadku rzeczywistości przyczyny chodzi o to, by pracodawca nie „ukrywał” rzeczywistej przyczyny zwolnienia pracownika, przytaczając jakąś inną faktycznie występującą okoliczność, pozbawioną jednak znaczenia dla jego konkretnej decyzji o wypowiedzeniu umowy o pracę. Zatem Sąd Rejonowy odstępując od badania likwidacji stanowiska pracy w istocie zaprzeczył swojemu pogładowi i nie zweryfikował jej, chociaż jego zdaniem mogła mieć ona znaczenie. Te uchybienia zaakceptował Sąd Okręgowy nie tylko uznając, że zarzuty apelacyjne były niezasadne, lecz również w ten sposób, że pominął wnioski dowodowe powoda jak w pismach jego pełnomocnika z 28 lipca 2022 r. i 10 sierpnia 2022 r.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwana wniosła o:

- 1) wydanie postanowienia odmawiającego przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;
- 2) oddalenie skargi kasacyjnej - w przypadku przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;
- 3) zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna powoda nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie (1) występuje istotne zagadnienie prawne, (2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, (3) zachodzi nieważność postępowania lub (4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w niniejszej sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że w sprawie występuje nieważność postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.) oraz skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżący wykazał istnienie przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 3 i 4 k.p.c.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że w niniejszej sprawie nie doszło do nieważności postępowania, bowiem powód nie został pozbawiony możliwości obrony swoich praw. Sąd drugiej instancji rozważył zarzut nieważności i nie jest prawdą, że ją „zaakceptował”, lecz stwierdził właśnie, że pewne błędy w postępowaniu przed Sądem Rejonowym nie prowadziły jednak do pozbawienia powoda możliwości obrony swoich praw. Ze stanowiskiem Sądu drugiej instancji należy się zgodzić. Powód był bardzo aktywny w toku całego postępowania i zgłaszał liczne wnioski dowodowe, fakt zamknięcia rozprawy przed rozpoznaniem wniosków dowodowych zawartych w piśmie z 9 lutego 2022 r. nie oznaczał, że powód został pozbawiony możliwości obrony swoich praw, gdyż wnioski te słusznie zostały uznane za spóźnione lub też zmierzające jedynie do przedłużenia postępowania, finalnie zatem Sąd pierwszej instancji faktycznie zakończył już postępowanie dowodowe. Zauważyć również należy, że Sąd drugiej instancji nie rozpoznaje jedynie apelacji, lecz w przyjętym modelu apelacji pełnej, rozpoznaje

sprawę, zatem fakt, że Sąd drugiej instancji rozpoznał wnioski dowodowe w postępowaniu apelacyjnym oznacza, że strona powodowa miała szansę przedstawienia swoich racji.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjęto, że przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) spełniona jest wówczas, gdy zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004 nr 6, poz. 100; z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004 nr 3, poz. 49). Musi być zatem oczywiste, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, niepubl.; z 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, niepubl.). Powołanie się na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje przy tym skarżącego do przedstawienia wyводу prawnego, uzasadniającego jego pogląd, że skarga jest oczywiście uzasadniona, przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274).

W niniejszej sprawie nie wykazano, aby występowała oczywista zasadność skargi kasacyjnej. Formułując wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania strona skarżąca nie wskazała nawet przepisów, które miałyby zostać rażąco naruszone przez Sąd drugiej instancji. Ponadto, jak wynika z treści wniosku i jego uzasadnienia, zarzut ten opiera się w przeważającej części na polemice z ustaleniami faktycznymi i oceną materiału dowodowego dokonanyymi przez Sąd Okręgowy, co w świetle treści art. 398³ § 3 k.p.c. jest niedopuszczalne. Warto również zauważyć, że Sąd drugiej instancji obszernie i bardzo konkretnie wyjaśnił, dlaczego nie podzielił zawartych w apelacji zarzutów dotyczących rzeczywistej

(w ocenie powoda) przyczyny wypowiedzenia umowy o pracę. Słusznie Sąd Okręgowy wskazał, że powód nie udowodnił w żaden sposób, aby prawdziwą przyczyną wypowiedzenia z nim umowy o pracę była likwidacja stanowiska pracy, w szczególności nie świadczą o tym zmiany w strukturze organizacyjnej pozwanej spółki dokonane na przestrzeni ponad trzech lat. Dodatkowo należy zauważyć, że znaczna część uzasadnienia tego zarzutu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparta została na argumentach odnoszących się do działań Sądu pierwszej instancji, które nie są przedmiotem rozpoznania w ramach postępowania zainicjowanego wniesieniem skargi kasacyjnej.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów oparto na § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 9 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804).

[SOP]

[a!]